

MINISTER CZŁONEK RADY MINISTRÓW
PRZEWODNICZĄCY STAŁEGO KOMITETU
RADY MINISTRÓW

MICHAŁ BONI

DKRM-10-397(3)/09
143282/09

Warszawa, 22 października 2009 r.

Dla Pani
A. Gos-DI MSWiA

Pan
Piotr STACHAŃCZYK

Podsekretarz Stanu
w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych
i Administracji

Szanowny Panie Ministrze,

W związku ze skierowaniem do uzgodnień międzyresortowych projektu *założeń do projektu ustawy o ponownym wykorzystaniu informacji publicznej* (pismo z dnia 25 września br. znak: DP-I-0231-1280/RA) zgłaszam następujące uwagi.

Uwaga ogólna

Projekt założeń cechuje duży stopień ogólności. Utrudnia to możliwość oceny celu projektowanych rozwiązań oraz ich znaczenia dla systemu prawa (likwidacja luki prawnej). Przede wszystkim nie wskazano, choćby orientacyjnie, katalogu podmiotów uprawnionych, co pozwoliłoby przybliżyć faktyczny cel zamierzonej regulacji. Nie wiadomo więc, czy ma się ona odnosić tylko do „przedsiębiorstw, których produkty i usługi opierają się na informacji sektora publicznego” i podobnych (co może sugerować wzmianka o licencjach, czy też odnosić się będzie do osób fizycznych. Przede wszystkim jednak nie rozwinięto pojęcia „ponowne wykorzystanie” (informacji), poza lakonicznym sformułowaniem zamieszczonym w pkt 3 (str. 10). Niejasne jest zatem, czy np. wykorzystanie informacji przez osobę fizyczną wyłącznie dla jej potrzeb, bez przetwarzania czy innego rodzaju wykorzystywania informacji w celu ich dalszego udostępnienia/rozpowszechnienia będzie również podlegało rygorom ustawy.

Uwagi szczegółowe

1. Zmiana definicji „informacji publicznej” w art. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. Nr 112, poz. 1198, z późn. zm.), w sposób zakładający implementację definicji „dokumentu” z dyrektywy 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego (Dz. U. UE. L Nr 345, str. 90, z późn. zm.), budzi wątpliwości. W obowiązującym stanie prawnym informację publiczną stanowią wszelkie

SPS
Wpł. dn. 2009-10-23

DEPARTAMENT PR...

Wpłynęło dn. 27 PAŹ. 2009
L. dz. 5268

informacje, ~~PODSEKRETARZ STANU~~ ze sprawami publicznymi i posiadają materialne odzwierciedlenie. Natomiast forma i sposób utrwalenia tych materiałów nie przesądza o tym, czy coś jest informacją publiczną, czy też nie, stanowi to jedynie kwestię wtórną, która w żaden sposób nie wpływa na zakres przedmiotowy ustawy. Zmiana definicji informacji publicznej implikowałaby de facto konieczność zmiany nazwy ustawy na ustawę o udostępnianiu dokumentów. Ponadto założenia nie uwzględniają w tym zakresie definicji dokumentu zawartej w Kodeksie karnym (art. 115 § 14) co może prowadzić do chaosu pojęciowego w systemie prawa. W świetle powyższego zakładana zmiana definicji „informacji publicznej” nie wydaje się być potrzebna. Możliwym natomiast wydaje się faktyczne implementowanie definicji „dokumentu” w nagłówku art. 6 ust. 1 ustawy. Proponuję nadać mu następujące brzmienie:

„Art. 6. ust. 1. Udostępnieniu podlega informacja publiczna niezależnie od zastosowanego nośnika (zapisana na papierze lub w formie elektronicznej lub zarejestrowana w formie dźwiękowej, wizualnej albo audiowizualnej), w szczególności o:”

2. Zmiana wykazu podmiotów (art. 4 ustawy) zobowiązanych od udostępnienia informacji publicznej budzi poważne wątpliwości. Zastąpienie obecnego wykazu definicją „podmiotu prawa publicznego” skutkować może zawężeniem zakresu podmiotowego ustawy. W myśl definicji zawartej w dyrektywie „podmiotem prawa publicznego” jest jakikolwiek organ:

- a) ustanowiony w szczególnym celu zaspokajania potrzeb w interesie ogólnym, który nie ma charakteru przemysłowego lub handlowego; oraz
- b) posiadający osobowość prawną; oraz
- c) finansowany w przeważającej części przez państwo, władze regionalne lub lokalne czy też inne podmioty prawa publicznego; lub jeżeli jego zarząd podlega nadzorowi ze strony tych podmiotów; lub jeżeli ponad połowę składu jego organu administracji, zarządu lub nadzoru stanowią osoby mianowane przez państwo, władze regionalne lub lokalne lub inne podmioty prawa publicznego.

W związku z powyższym uznać należy, iż zobowiązanymi do udostępnienia informacji publicznej nie będą podmioty:

- nie będące organami,
- nie posiadające osobowości prawnej (np. jednostki organizacyjne sektora finansów publicznych),
- dysponujące majątkiem publicznym.

Przyjęcie takiego rozwiązania ogranicza konstytucyjnie gwarantowane prawo do informacji obywateli (art. 61 ust. 1). Zgodnie z Konstytucją RP do udostępnienia informacji publicznej zobowiązane są organy władzy publicznej oraz osoby pełniące funkcje publiczne. Prawo to obejmuje również uzyskiwanie informacji o działalności organów samorządu gospodarczego i zawodowego, a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych w zakresie, w jakim wykonują one zadania władzy publicznej i gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa. Oznacza to, iż przepisy określające zakres podmiotowy ustawy uznać należy będzie za sprzeczne z Konstytucją RP.

3. Zmieniając definicję „dokumentu urzędowego” (art. 3 ust. 1 pkt 2 oraz art. 6 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej), przy okazji zasadnym wydaje się zastąpienie w art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy zwrotu „wgląd do” słowem „uzyskania”. Obecny zapis budzi wątpliwości interpretacyjne, uznać bowiem można, iż w zakresie dokumentów urzędowych, ustawa przewiduje jedynie możliwość wglądu do nich, natomiast nie przewiduje możliwości uzyskania np. ich kserokopii. Proponowana zmiana usunęłaby tą wątpliwość.
4. Dodatkowo proponuję przy okazji wprowadzić zmianę w art. 5 ust. 2 ustawy. Zmiana ta polegałaby na zastąpieniu, w przepisie określającym przesłanki ograniczające prawo do

informacji publicznej. Wynika to z raktu, iż polski system prawa nie zawiera definicji pojęcia tajemnicy przedsiębiorcy. Budzi to wątpliwość interpretacyjną w rozstrzygnięciu spełnienia danej przesłanki. W przyjętej praktyce, rozpatrując sprawy z zakresu dostępu do informacji publicznej, przez pojęcie „tajemnica przedsiębiorcy” rozumie się „tajemnicę przedsiębiorstwa” zdefiniowaną w art. 11 ust. 4 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503, z późn. zm.). Oznacza ona nieujawnioną do wiadomości publicznej informację techniczną, technologiczną, organizacyjną przedsiębiorstwa lub inną informację posiadającą wartość gospodarczą, co do której przedsiębiorca podjął niezbędne działania w celu zachowania jej poufności. Wprowadzenie proponowanej zmiany przyczyniłoby się do ujednoczenia i zwiększenia przejrzystości obowiązującego systemu prawa.

Z poważaniem

